

[Hannstrup Clemmensen.]

Danmark med ca. 11½ pct. Fra 1964 til 1965 steg den med 6½ pct., fra 1965 til 1966 steg den kun med 2½ pct., og derefter kommer nu de beskæftigelsesmæssige vanskeligheder, der naturligvis vil bringe produktionen yderligere i den gale retning.

Det er vel naturligt i enhver økonomisk debat også at sammenligne med andre landes vilkår, og derfor kan det måske have interesse at understrege, at Den internationale Valutafond, der dog ikke kan mistænkes for ikke at være objektiv også på disse områder, for 1966 har vist, hvordan industriproduktionen har udviklet sig i en lang række lande. Det viste sig ved denne opstilling, foretaget af et internationalt sagligt og objektivt organ, at den danske industriproduktionsstigning lå blandt de laveste af samtlige undersøgte lande, og at lande som USA, Canada, Italien, Frankrig, Holland, Østrig, Norge, Sverige, Schweiz osv. havde større stigninger i deres industriproduktion, end vi havde i vor.

På denne baggrund må det vel også være naturligt at spørge, hvordan det nu er gået med den samlede danske udenrigshandel. Stigningstakten i vor industrieksport har desværre ikke kunnet opretholdes. Vi lå i en del år på en stigning omkring 15 pct. Stigningstakten er nu lavere. Vi erkender, at der i de allerseneste måneder har været, lykkeligtvis, en lille opgang på ny, men ser man på den hidtil forløbne del af 1967, er stigningstakten i første halvdel af 1960erne ikke opretholdt.

På denne baggrund er det derfor heller ikke uforståeligt, at den samlede danske handelsbalance har udviklet sig ugunstigt. Hvis vi ser på den forløbne del af indeværende år, januar-september 1967, så steg vor eksport med ca. 350 mill. kr., men vor import steg med ca. 3 gange så meget, med ca. 1 milliard kr. Og det kommer i fortsættelse af en i forvejen skæv udvikling i vor handelsbalance. I de første 9 måneder i fjor havde vi ca. 2,9 milliarder kr. i underskud på handelsbalancen, nu har vi altså ca.

3,5 og kommer vel ud af året med et underskud på handelsbalancen på op imod 5 milliarder kr.

Ser man derefter på, hvordan vor betalingsbalance har udviklet sig, efter at skibsfartsindtægter og andre nettoindtægter er kommet os til gode, havde vi i fjor et underskud på ca. 1,3 milliarder kr. I år bliver dette underskud forøget. Det i forvejen dårlige resultat bliver endnu dårligere, underskuddet kommer vel i hvert fald op over 1,5 milliarder kr., måske endda en del op derover.

Sammenligner vi, hvordan den danske udenrigseksport har udviklet sig i forhold f. eks. til andre EFTA-lande, hvad EFTAs officielle myndigheder jo har gjort, viser det sig, at første halvårs eksport fra EFTA-landene gennemsnitlig er steget med ca. 7,7 pct., Danmarks er steget med under 2 pct., med ca. 1,9 pct. Det er klart, at landbrugseksportens vanskeligheder er en del af forklaringen på disse forhold, men ikke den eneste forklaring.

Det ansete og objektive engelske tidsskrift The Economist har nylig peget på det foruroligende for Danmark i tab af markedsandele på en række udenlandske markeder, og samme tidsskrift har for nylig forsøgt at opstille stigningerne i omkostningsniveauet fra 1965 til 1966 for en række vesteuropæiske lande. Vi spørger, om det ikke giver regeringen anledning til bekymring, at Danmark havde en stigning i sit omkostningsniveau fra 1965 til 1966 på ca. 7 pct., medens en række af de lande, vi skal konkurrere med, havde væsentlig lavere stigninger i deres omkostninger. Jeg nævner: Norge + 4,4 pct., Sverige + 3,9 pct., England + 3,5 pct. Danmark havde altså dobbelt så stor en omkostningsstigning som en række af de vigtige lande, vi skal konkurrere med.

Dertil kommer, at renteniveauet i Danmark har den lidet smigrende europæiske højderekord. Den effektive obligationsrente nærmer sig nu for en række papirer 11 pct. trods vældige støttekøb fra Nationalbanken, de to sidste måneder tilsammen op mod en